

4. Сидор Г. В., Давидовська Г. І. Інвестиційна привабливість регіонів. *Сталий розвиток економіки*. 2015. № 2. С. 184 – 189.
5. Федорчак О. В. Державне управління інвестиційною діяльністю на регіональному рівні в Україні: проблеми та напрями вдосконалення. *Актуальні проблеми державного управління*. 2017. 2(52). С. 1 – 9.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ЕКОТУРИСТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В УКРАЇНІ

Л. С. Безугла, доцент кафедри маркетингу, к. наук з держ. упр., доцент

Дніпровський державний аграрно-економічний університет

В сучасних реаліях актуалізуються проблеми формування екотуристичної інфраструктури як важливої складової системи управління розвитком екотуризму та дієвої форми партнерства всіх учасників ринку туристичних і супутніх послуг [1]. І, в першу чергу, це стосується правових аспектів.

Встановлено, що розвиток екотуристичної діяльності в регіонах України гальмується множиною бар'єрів, ключовими з яких є інституційні, що пов'язані з недосконалою законодавчою та нормативно-правовою базою, відсутністю Закону України «Про сільський зелений туризм», Концепції створення екотуристичних кластерів в Україні, стратегічних документів функціонування об'єктів регіональної екотуристичної інфраструктури.

На даний час розвиток сільського зеленого (екологічного) туризму в Україні регламентується Угодою про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Законами України «Про туризм», «Про особисте селянське господарство», «Про внесення змін до Закону України «Про особисте селянське господарство» щодо розвитку сільського та екологічного (зеленого) туризму», «Про зайнятість» тощо.

У ст. 399 Угоди про асоціацію між Україною та ЄС [2] зазначено про співробітництво у сфері туризму з метою зміцнення розвитку конкурентоспроможної туристичної галузі як генератора економічного зростання і стимулювання економіки, зайнятості та валютних надходжень. Ст. 401 Угоди визначає напрями цієї співпраці, серед яких: встановлення стратегічного партнерства між державними, приватними та суспільними інтересами задля забезпечення сталого розвитку туризму; просування туристичних продуктів і ринків, інфраструктури, людських ресурсів та інституційних структур; імплементація ефективних політик і стратегій, зокрема відповідних правових, адміністративних та фінансових аспектів. У ст. 404 Глави 17 «Сільське господарство та розвиток сільських територій» йдеться про обмін знаннями і найкращими практиками щодо політики розвитку сільських територій з метою сприяння економічному добробуту сільських громад і механізмів підтримки політики у сфері сільського господарства та розвитку сільських територій.

Аналіз діючої нормативно-правової бази показав, що в Законі України «Про туризм» [3] екологічний (зелений) і сільський туризм включено до організаційних форм і видів туризму (ст. 4) і визнано основним пріоритетним напрямом державної політики в галузі туризму (ст. 6). Однак, у даному законодавчому документі нічого не сказано про різновиди туристичної інфраструктури, а саме про екотуристичну інфраструктуру.

У Законі України «Про особисте селянське господарство» [4] лише у наведеному термінологічному апараті згадується про сільський зелений туризм при визначенні поняття «особисте селянське господарство». Разом з тим, не відсутнє трактування терміна «сільський зелений (екологічний) туризм».

У ст. 16 Закону України «Про зайнятість» [5] йдеться про забезпечення реалізації політики у сфері зайнятості населення шляхом розвитку сільського аграрного туризму. У ст. 15 визначено мету державної політики у сфері зайнятості населення, яка полягає у сприянні зайнятості населення, у тому числі в сільській місцевості та на депресивних територіях.

Крім цього, Постановами Кабінету Міністрів України від 15.03.2006 р. № 297 було затверджено порядок надання послуг з тимчасового розміщення (проживання), а від 29.07.2009 р. № 803 – порядок встановлення категорій готелям та іншим об'єктам, що призначаються для надання послуг з тимчасового розміщення (проживання). Однак, не було розроблено механізми функціонування цих об'єктів екотуристичної інфраструктури.

Варто зазначити, що у законодавстві України були спроби визначення правових засад розвитку сільського зеленого (екологічного) туризму та функціонування об'єктів інфраструктури. Так, у 2017 р. було розроблено законопроект «Про внесення змін до Закону України «Про особисте селянське господарство» щодо розвитку сільського та екологічного (зеленого) туризму» [6]. Це обумовлено законодавчою ініціативою, метою якої було юридичне визначення поняття сільського зеленого туризму, і тим самим чітке розмежування підприємницької та непідприємницької діяльності в туристичній сфері, що здійснюється в сільській місцевості, а також забезпечення державної підтримки цієї форми діяльності сільських мешканців шляхом організації для них фахової підготовки та перепідготовки членів особистого селянського господарства у сфері сільського зеленого туризму.

У даному законопроекті запропоновано:

- замінити у частині першій ст. 1 слова «сільського зеленого» словами «сільського та екологічного (зеленого)»;

- частину першу ст. 7 доповнити абзацом такого змісту: «надавати послуги у сфері сільського та екологічного (зеленого) туризму, а саме послуги з організації дозвілля та заходів, пов'язаних із місцевими звичаями і традиціями гостинності, заходів рекреаційного та оздоровчого характеру відповідно до природно-рекреаційного потенціалу місцевості, особливостей її культурної, історичної та етнографічної спадщини»;

- у частині четвертій ст. 10 абзац шостий доповнити словами «у тому числі щодо надання послуг у сфері сільського та екологічного (зеленого) туризму»;

- ст. 10 доповнити абзацом такого змісту: «у розвитку сільського та екологічного (зеленого) туризму шляхом здійснення заходів з благоустрою сіл та підвищення їх туристичної привабливості».

Для цього 23 травня 2017 р. було схвалено Постанову Верховної Ради України «Про прийняття за основу проекту Закону України про внесення змін до Закону України «Про особисте селянське господарство» щодо розвитку сільського зеленого туризму». Але цей законодавчий документ так і не було прийнято.

На виконання пунктів 21, 29 Плану заходів з реалізації Концепції розвитку сільських територій, схваленого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 19.07.2017 р. № 489-р, затверджено План заходів Міністерства аграрної політики та продовольства України щодо розвитку сільського зеленого та еногастрономічного туризму на сільських територіях на період до 2020 року [7]. Серед ключових заходів визнано такі: розроблення пропозицій щодо законодавчого унормування питання розвитку сільського зеленого туризму на сільських територіях; удосконалення механізмів стимулювання розвитку диверсифікації бізнес-можливостей у сільській місцевості; сприяння: маркетинговій діяльності агротуристичних господарств; реалізації проекту секторальної підтримки Європейського Союзу «Розвиток сільського підприємництва та інфраструктури агротуристичного кластера «ГорбоГори» (Львівська область); реалізації проекту «Зелені Шляхи» (Greenways) у Сумській області для забезпечення сталого розвитку сільських територій; залученню міжнародної технічної допомоги з питань, що стосуються розвитку сільського зеленого туризму на сільських територіях; у проведенні курсу дистанційного навчання «Організація зеленого туризму» в рамках реалізації проекту «Створення Всеукраїнського мережевого бізнес-інкубатора для диверсифікації сільського виробництва і розвитку кооперації у сільській місцевості».

Разом з тим, незважаючи на деякі позитивні тенденції у законодавстві України з регулювання розвитку сільського зеленого (екологічного) туризму, все ж таки існують проблеми недостатньо ефективного нормативно-правового забезпечення у цьому напрямі. У законодавчих і нормативно-правових актах України відсутні визначення понять «екотуристична діяльність» і «екотуристична інфраструктура», не прописано загальних засад функціонування та розвитку екотуристичної інфраструктури як складової туристичної системи на національному й регіональному рівнях.

Література

1. Безугла Л.С. Розвиток екотуризму на засадах функціонування підприємництва. *Економіка та суспільство*. 2018. № 19. С. 282-286.
2. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-

- членами, з іншої сторони (редакція від 30.11.2015 р.). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011 (дата звернення: 21.10.2020).
3. Про туризм: Закон України від 15.09.1995 р. № 324/95-ВР (із змін., редакція від 13.08.2020 р.) URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/324/95-ВР> (дата звернення: 21.10.2020).
4. Про особисте селянське господарство: Закон України від 15.05.2003 р. № 742-IV (із змін., редакція від 15.08.2020 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/742-15> (дата звернення: 21.10.2020).
5. Про зайнятість: Закон України від 05.07.2012 р. № 5067-VI (із змін., редакція від 18.07.2020 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5067-17> (дата звернення: 20.10.2020).
6. Про прийняття за основу проекту Закону України про внесення змін до Закону України «Про особисте селянське господарство» щодо розвитку сільського зеленого туризму: Постанова Верховної Ради України від 23.05.2017 р. № 2062-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2062-19> (дата звернення: 20.10.2020).
7. План заходів Міністерства аграрної політики та продовольства України щодо розвитку сільського зеленого та еногастрономічного туризму на сільських територіях на період до 2020 року: Наказ Міністерства аграрної політики та продовольства України від 17.04.2019 р. № 216. URL: <https://agro.me.gov.ua/ua/npa/pro-zatverdzhennya-planu-zahodiv-ministerstva-agrarnoyi-politiki-ta-prodovolstva-ukrayini-shchodo-rozvitku-silskogo-zelenogo> (дата звернення: 21.10.2020).

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ МІСТОБУДІВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

О.О. Бондаренко, студентка 2 курсу Філософського факультету

О.А. Зубчик, д. н. з державного управління, доцент кафедри Державного управління

Київський Національний університет імені Тараса Шевченка

Часи формування ринкових відносин характеризуються динамічними змінами в соціально-економічному, політико-правовому житті України, впливають на інвестиційний клімат, зумовлюють екологічні чинники. Це призводить до змін в складі суб'єктів містобудівної діяльності, їх взаємодії, змінюються акценти у містобудівному управлінні.

У країні триває реформа з децентралізації. На місця передаються ресурси і повноваження. Населені пункти, об'єднані територіальні громади отримали додаткові ресурси для свого розвитку. Це дає можливість створювати інфраструктурні об'єкти, комфортне середовище. Зараз реформатори підійшли до етапу коли проведення подальших дій адміністративно-територіальної